

ORGANIZAREA SI TEHNICA REPRODUCERII LA SUINE

Organizarea si tehnica reproducerii la suine

Obtinerea unor indicatori tehnico-economici superiori in unitatile de crestere si exploatare a [suinelor](#), este conditionata in principal de doua procese biologice: **procesul de reproducie** si **procesul de crestere si dezvoltare** a tineretului suin. Procesul de reproducie reprezinta punctul de plecare pentru o serie de masuri organizatorice, menite sa sporeasca productia si sa imprime acesteia un caracter continuu, ritmic si uniform.

La baza procesului de reproducie se gasesc o serie de factori care trebuie bine cunoscuti si dirijati in directia obtinerii scopului dorit.

Cei mai importanti factori sunt:

- alegerea [animalelor](#) de reproducie;
- stabilirea varstei optime pentru introducerea tineretului in reproducie;
- intretinerea corespunzatoare a animalelor de reproducie;
- depistarea femelelor in calduri si efectuarea montei in momentul cel mai favorabil;
- cunoasterea si inlaturarea cauzelor care influenteaza negativ fertilitatea suinelor.

Alegerea vierilor si a scoafelor de reproducie

Alegerea vierilor si a scoafelor de reproducie constituie o actiune zootehnica de mare importanta, deoarece, prin aceasta se asigura reproducatorii necesari pentru potrivirea perechilor, in vederea ameliorarii permanente a efectivului de suine.

Intrucat, la reproducie se folosesc doar animale cu insusiri bio-economice de mare valoare, alegerea lor trebuie sa se faca pe baza unui examen individual amanuntit si riguros, tinandu-se seama de conformatie, constitutie, sanatate, dezvoltare, performante productive precum si de origine (performantele ascendente) si de performantele rudelor colaterale. Ar fi indicat sa se tina seama si de performantele descendente, dar la varsta introducerii in reproducie a tineretului, cand se face in mod obisnuit alegerea scroafelor si vierusilor, acestia nu au inca descendenti. Pe parcursul activitatii de reproducie se vor urmarii in special si performantele

descendentilor pentru a constata in ce masura vierii si scoafele isi transmit la descendenti insusirile bune pe care le au.

La alegerea vierusilor si scrofitelor, pentru reproducie se vor tine seama de metodele si criteriile de selectie, precum si de criteriile pentru aprecierea valorii de ameliorare.

Tineretul pentru reproducie, vierusi si scrofite, necesar fermelor de productie se poate procura din fermele de selectie, din fermele proprii prin cresterea corespunzatoare a tineretului, sau din alte ferme de productie care dispun de tineret corespunzator pentru prasila. Este indicat ca vierusii sa provina numai din unitati de selectie, scrofitele putand provenii si din unitatea proprie de productie, daca unitatea respectiva, dispune de un efectiv matca valoros si de conditii corespunzatoare pentru cresterea tineretului.

Alegerea vierusilor de reproducie

Vierii de reproducie reprezinta elementul principal in actiunea de ameliorare a efectivului de suine. Din punct de vedere genetic, numarul de cromozomi al noului produs de conceptie se realizeaza prin fecundare, cand are loc anfiniria cromozomilor omologi adusi de spermatozoizi in ovula.

Deci [vierul si scoafa](#) contribuie in mod egal la alcatuirea genetica a fiecarui descendent. Cu toate acestea, vierul este mult mai important din punct de vedere genetic, cand se ia in considerare intregul efectiv dintr-o ferma, deoarece el contribuie la ameliorarea unui numar mai mare de produse. Astfel, un vier care monteaza de exemplu 30 de scoafe contribuie cu $\frac{1}{2}$ la formarea fondului genetic al tuturor produsilor obtinuti de la cele 30 de scoafe (circa 300 purcei), pe cand fiecare scoafa contribuie cu $\frac{1}{2}$ doar la formarea fondului genetic al produsilor proprii (circa 10 purcei).

Rezulta deci, ca alegerea vierilor de reproducie, trebuie sa se faca cu foarte mare atentie. In acest caz este valabil dictonul: "Un vier valoreaza cat jumatate din turma".

La alegerea vierusilor de reproducie trebuie sa se tina seama neaparat de originea acestora. In acest sens se vor analiza cu atentie fisele genealogice, urmarindu-se ca vierusii sa provina din ascendenti (indeosebi din parinti) cu performante proprii superioare (productie de purcei, precocitate si calitatea carcasei). Productia de purcei a vierusilor se apreciaza dupa performantele mamei sau dupa performantele surorilor si semi-surorilor. Vierusii din fermele de selectie trebuie sa provina de obicei din parinti testati dupa performantele descendentilor.

In fermele de productie, in care nu exista evidente genealogice, trebuie sa se tina seama de asemenea, de origine. In aceste unitati alegerea vierusilor se face in perioada de purcei sugari,

retinandu-se vierusi de la scoafele care au prolificitate ridicata, loturi uniforme de purcei, capacitate buna de alaptare si intarca un numar mare de purcei bine dezvoltati.

In unitatile de selectie, la alegerea vierusilor se va tine seama si de performantele proprii realizate in perioada de testare: ritm de crestere si dezvoltare, valorificarea hranei si grosimea slaninei de pe spinare. In unitatile de productie in care nu se efectueaza testarea, aprecierea gradului de dezvoltare se face prin cantariri periodice, lunare sau din 2 in 2 luni, cand se procedeaza la eliminarea din lotul de reproducie a exemplarelor cu dezvoltare necorespunzatoare sau care prezinta defecte de conformatie.

Inainte de introducerea vierusilor la reproducie, adica la varsta de circa 8 luni, se efectueaza bonitarea acestora, indiferent daca ei provin din unitati de selectie sau din ferme de productie. La bonitare, pe langa origine, ritm de crestere si dezvoltare, calitatea carcasei (apreciata pe baza grosimii slaninei pe animalul viu) se va tine seama si de conformatia si constitutia vierusilor.

[Vierusii](#) trebuie sa aiba o constitutie robusta, conformatie armonioasa, aplomburi corecte, caractere sexuale secundare bine exprimate, testicole normal dezvoltate si o stare perfecta de sanatate.

Capacitatea de reproducie a vierilor are o importanta deosebita pentru obtinerea unor indici de reproducie superiori.

Capacitatea de reproducie nu trebuie confundata cu valoarea de ameliorare a vierului. Prin capacitate de reproducie se intelege insusirea vierului de a fi capabil sa efectueze actul montei si de a produce sperma corespunzatoare din punct de vedere calitativ si cantitativ, in vederea fecundarii ovulelor eliberate din ovarele scoafei. Ea se determina atat la intrarea la reproducie a vierusilor cat si periodic pe parcursul activitatii acestora.

Principalele elemente pentru aprecierea capacitatii de reproducie a vierilor sunt:

- sanatatea, apreciata prin controlul aparatului respirator, digestiv si circulator, inainte si dupa efort fizic, precum si prin examinarea membrelor pentru descoperirea eventualelor artrite cronice;
- dezvoltarea corporala buna, corelata cu varsta animalului;
- conformatie corporala armonioasa, fara defecte, aplomburi corecte, constitutie robusta;
- dimorfism sexual exprimat atat prin conformatia corporala cat si prin comportament (vierii scot sunete mai joase decat scoafele, iar la abordare nu manifesta semne de frica);

- organe genitale (testicole si penis) normal dezvoltate, fara afectiuni sau defecte;
- reactie sexuala fata de scroafele in calduri: spume la gura, imitarea unor sunete joase, scurte si repetate, impingerea scroafei cu ratul in regiunea vulvei si flancului, efectuarea saltului de la prima incercare;
- cantitatea si calitatea spermei, determinate periodic la 2-3 luni;
- fecunditatea scroafelor montate de vier intr-o anumita perioada, trebuie sa fie de cel putin 70%; de asemenea acestea sa aiba o prolificitate corespunzatoare.

Dupa obtinerea primilor produsi in unitatile de selectie se efectueaza testarea vierilor pe baza performantelor descendente. Si in unitatile de productie se poate constata daca un vier si-a transmis la descendentii insusirile bune pe care le are. In cazul in care se constata ca un vier nu este bun ameliorator, el va fi eliminat de la reproducie, chiar daca are o capacitate de reproducie foarte buna.

Alegerea scrofitelor de reproducie

Deși vierul are o importanță mai mare în ameliorarea efectivului de suine, nu se poate spune că scroafele nu sunt importante în această acțiune. Scroafele, pe lângă faptul că participă la formarea fondului genetic al produsilor de concepție prin organismul lor, constituie condițiile de mediu pentru produsi, hrănindu-i de la concepție până la întărire, ceea ce poate avea mare influență asupra creșterii și dezvoltării acestora.

Ca și în cazul vierurilor, la alegerea scrofitelor se ține seama de originea acestora, de performanțele lor proprii, precum și de conformația și constituția lor.

Pentru stabilirea originii în unitatile de selectie se examinează fișele genealogice din care se pot constata performanțele ascendenților, în special ale părinților. Scrofitele trebuie să provină din mame cu prolificitate ridicată, capacitate de alăptare mare, număr mare de purcei întăriți. De altfel, în fermele de selectie prin “criteriile de calificare” sunt îndepărtate de la reproducie scroafele care nu îndeplinesc anumite cerințe minime în privința producției de purcei.

În [fermele](#) de producție, alegerea scrofitelor se efectuează încă din perioada de sugă de la scroafe care față și întărește un număr mare de purcei, bine dezvoltate și uniforme.

Performanțele proprii în privința precocității se stabilesc în unitatile de selectie, în perioada de testare când se urmăresc sporul mediu zilnic, consumul specific și grosimea slaninei pe spinare, măsurată pe animalul viu.

In fermele de productie ritmul de crestere si dezvoltare se stabileste prin cantariri periodice, lunare sau din 2 in 2 luni.

Pe parcursul cresterii si dezvoltarii se elimina din lotul de prasila scrofitele care nu au un ritm de crestere si dezvoltare corespunzator, precum si acelea la care se observa anumite defectiuni de conformatie.

Ultima alegere a scrofitelor se face inainte de introducerea la reproducie cand are loc si bonitarea acestora. La bonitare, pe langa celelalte criterii, se tine seama si de conformatia si constitutia scrofitelor.

Scrofitele trebuie sa aiba o conformatie armonioasa, tipica rasei din care fac parte si o constitutie robusta sau fina. La aprecierea conformatiei, o atentie deosebita se va acorda sfarcurilor, care trebuie sa fie in numar de cel putin 12, sa fie simetrice si uniform dezvoltate. Se exclud de la reproducie femelele cu sfarcuri nefunctionale, precum si acelea care au sfarcurile infundate sub forma de crater. Se acorda importanta sfarcurilor deoarece exista o corelatie pozitiva intre numarul de sfarcuri si prolificitate. De asemenea exista o corelatie pozitiva intre numarul de sfarcuri functionale (supte de purcei) si capacitatea de alaptare a scoafei.

Alegerea definitiva a scoafelor se face pe baza performantelor proprii ale acestora (obtinute dupa prima si urmatoarele fatari), in privinta prolificitatii, uniformitatii lotului de purcei, capacitatii de alaptare, numarului si greutatii purceilor intarcati; in fermele de selectie se tine seama si de rezultatele obtinute de lotul de purcei supusi controlului in stadiile de testare.

Numarul scoafelor de reproducie dintr-o unitate de crestere a porcinelor reprezinta circa 70% din numarul de purcei planificati pentru ingrasare, variind in functie de potentialul biologic, pierderile de purcei si tehnologia de crestere si exploatare aplicata. Se recomanda, ca in general, structura efectivului de scoafe sa fie urmatoarea: 40-50% scoafe la fatarea I-a si a 2-a; 30-35% scoafe la fatarea a 3-a si a 4-a si 20-30% scoafe la fatarea a 5-a si a 6-a, eventual a 7-a.

La alegerea vierusilor si scrofitelor de prasila in fermele de productie, trebuie sa se tina seama ca numarul initial al acestora trebuie sa fie cu mult mai mare decat necesarul pentru inlocuirea reformelor sau pentru sporirea efectivului matca pentru ca, pe parcurs, se elimina in permanenta animalele care se dovedesc a fi necorespunzatoare pentru reproducie.

Astfel, la prima alegere, care se face in perioada de purcei sugari, se retin de 4 ori mai multe scrofite si de 5 ori mai multi vierusi decat necesarul planificat a intra in lotul de reproducie.

La a 2-a alegere, care se face la varsta de 4 luni, se opresc de 3 ori mai multe scrofite si de 4 ori mai multi vierusi decat numarul planificat pentru matca de reproducie.

In fermele de selectie, in care se urmareste obtinerea de reproducatori nu numai pentru inlocuirea reformelor din unitatea proprie, ci si pentru livrare in fermele de inmultire si in fermele de productie, proportia tineretului retinut pentru reproducie este mult mai mare, ajungand la circa 70% din totalul porceilor obtinuti.

La varsta de circa 8 luni, cand se face bonitarea inainte de introducerea la reproductive, se retin sau se procura de 1.5-2 ori mai multe scrofite si mai multi vierusi decat numarul planificat sa intre in productie, urmand ca numarul definitiv pentru intrarea in efectivul matca sa se stabileasca dupa verificarea indicilor de reproducie.

Maturitatea sexuala si varsta introducerii la reproducie a virusilor si a scrofitelor

[Aparatele](#) si sistemele noului nascut intra in functiune treptat si isi intensifica activitatea o data cu inaintarea in varsta. Imediat dupa expulzarea in mediul extern al noului nascut, toate aparatele si sistemele organismului isi continua sau isi intensifica activitatea, cu exceptia aparatului genital, a carui activitate incepe mai tarziu.

Se considera ca aparatul genital intra in functiune in momentul in care indivizii de sex opus incep sa isi manifeste dorinta de impreunare, sau instinctul genezic. La varsta aparitiei instinctului genezic, desi indivizii isi manifesta dorinta de impreunare, ei nu sunt capabili sa se inmulteasca datorita faptului ca aparatul genital nu elaboreaza celule sexuale mature. Instinctul genezic apare la tineretul suin de regula, la cca. 4 luni, dar poate aparea si mai devreme, in functie de precocitatea rasei, conditiile de intretinere si particularitatile individuale. Pana la instalarea maturitatii sexuale, manifestarea instinctului genezic la suine are o existenta discutabila, fiind reprezentat mai mult ca o exteriorizare a atitudinilor "sexuale" ale porceilor, favorizate de viata in comun.

Momentul in care aparatul genital s-a dezvoltat complet si este capabil sa produca celule sexuale mature, apte pentru fecundare, marcheaza inceputul maturitatii sexuale. Maturitatea sexuala apare inainte ca organismul animal sa fie complet dezvoltat, adica inaintea maturitatii corporale.

La vierusi, maturitatea sexuala, marcata de posibilitatea obtinerii primelor ejaculari, apare de obicei la varsta de 6-7 luni.

La scrofite, maturitatea sexuala, marcata prin aparitia caldurilor si ovulatiei, apare tot la varsta de 6-7 luni. La unele rase de porci, caldurile la scrofite se manifesta la varsta de 4-5 luni, dar nu sunt insotite de ovulatie.

Deoarece maturitatea sexuala apare inaintea maturitatii corporale, in practica zootehnica, atat vierusii, cat si scrofitele se introduc la reproducie doar dupa ce organismul lor a ajuns aproape de starea de adult.

Sistemele de monta si tehnica montei la suine

Sistemele de monta la suine

In tehnologia reproducerii suinelor se pot distinge 3 sisteme de monta, in functie de controlul si exigentele sub care se efectueaza: monta libera, monta in harem si monta dirijata.

Monta libera se aplica pe scara tot mai redusa si doar in gospodariile individuale. Ea consta in introducerea unui numar de vieri intr-o turma de scroafe, pe care le monteaza pe masura intrarii lor in calduri. Singurul avantaj al acestui sistem este acela, ca in general, scroafele in calduri sunt depistate de vierii la timpul optim.

Dezavantajele sunt insa multiple:

- nu se cunoaste vierul cu care s-a montat scroafa si deci, nici paternitatea purceilor;
- nu se cunoaste data monteii si, ca atare, nici data probabila a fatarii;
- vierii se epuizeaza datorita faptului ca unele scroafe se monteaza de mai multe ori in perioada caldurilor, iar altele pot ramane nefecundate din cauza epuizarii vierilor si a scaderii apetitului sexual al acestora;
- anumite boli infectioase si parazitare specifice aparatului genital se raspandesc cu usurinta in turma.

Monta in harem este o varianta imbunatatita a monteii libere si consta in formarea unui lot de scroafe (cca. 15 scroafe) in care se introduce un vier pentru monta.

Dezavantajele sunt aceleasi ca si in cazul monteii libere, cu exceptia faptului ca paternitatea purceilor este cunoscuta. In schimb, se adauga dezavantajul, ca in acelasi timp pot intra in calduri doua sau mai multe scroafe, iar un singur vier este insuficient pentru a le monta pe toate.

Monta dirijata sau supravegheata este sistemul rational de imperechere si consta in efectuarea monteii in boxe special amenajate pentru acest scop, cu un anumit vier (potrivit listei de potrivire a perechilor) si sub supravegherea tehnicianului sau a ingrijitorului.

Acest sistem de monta are mai multe avantaje:

- posibilitatea dirijarii imperecherilor;
- cunoasterea paternitatii purceilor;
- cunoasterea precisa a datei cand s-a efectuat monta, putandu-se stabili data probabila a fatarii;
- efectuarea montei la momentul optim;
- folosirea judicioasa a vierilor pentru a nu se ajunge la epuizarea acestora etc.

In cadrul montei dirijate se diting 3 variante: monta simpla, monta repetata si monta dubla.

Monta simpla consta in efectuarea unei singure monte intr-un ciclu de calduri. Ea da rezultate bune doar in cazul in care se efectueaza cu vierii controlati din punct de vedere al capacitatii de reproducie si cu putin timp inainte de ovulatie.

Monta repetata consta in efectuarea a doua sau trei monte intr-un ciclu de calduri. A doua monta se repeta la cca. 12 ore de la prima, iar a treia la cca. 12 ore de la a doua monta.

In unitatile de selectie, monta repetata se efectueaza cu acelasi vier (homoespermica) pentru a cunoaste paternitatea produsilor, iar in unitatile de productie monta a doua si eventual a treia, se pot efectua cu al doilea sau al treilea vier (heterospermica).

Fecunditatea si prolificitatea sunt superioare in cazul utilizarii montei repetate. Aceasta datorita faptului ca, prin repetarea montei, perioada de timp in care ovulele au sansa de a se intalni cu spermatozoizii la locul si in momentul optim pentru fecundare este mai mare.

Monta dubla consta in repetarea montei cu alt vier, imediat sau la 5-10 minute dupa ce primul vier a terminat monta (monta heterospermica). Cel de al doilea vier poate fi din aceeaasi rasa cu primul, sau din alta rasa. Monta dubla se poate repeat la cca. 12 ore dupa prima monta.

Tehnica montei la suine

Indiferent de varianta de monta dirijata utilizata, pentru reusita actiunii se impune aplicarea unei tehnologii corespunzatoare, incepand cu depistarea scroafelor in calduri si terminand cu trecerea scroafelor montate in grupa scroafelor gestante.

Scroafele in calduri se pot recunoaste dupa comportamentul acestora si dupa modificarile organelor genitale externe.

Manifestarea caldurilor difera ca intensitate in functie de rasa, varsta, starea de intretinere, sistem de crestere si exploatare, anotimp, particularitatile individuale etc.

De obicei, la scoafele din rasele tardive, caldurile se manifesta mai intens decat la cele din rasele perfectionate; la scoafele adulte se manifesta mai intens decat la primipare si la cele batrane; scoafele grase, ca si cele slabite, datorita unei alimentatii nerationale, manifesta mai slab caldurile; in lunile claduroase de vara, in general, caldurile se manifesta mai putin intens; de asemenea lipsa de miscare, caracteristica exploatarii industriale, duce la manifestarea mai slaba a caldurilor, adesea scoafele in calduri putand ramane neobservate.

Datorita acestor considerente, depistarea scoafelor in calduri se face cu ajutorul vierilor incercatori, alesi de regula dintre aceia care manifesta instinctul genezic mai intens, deci care au o reactie sexuala mai puternica fata de scoafele in calduri.

Pentru depistarea scoafelor in calduri, vierii incercatori se introduc de doua ori pe zi (dimineata si dupa masa) in boxele scoafelor in asteptare pentru monta. Vierii incercatori pot fi vasectomizati sau prevazuti cu un sort pentru a ii impiedica sa efectueze monta. Scoafele care sunt in calduri se apropie de vier, il miros si il urmaresc, iar acelea care manifesta caldurile foarte intens se recunosc prin manifestarea reflexului de imobilitate pentru vier.

Depistarea scoafelor in calduri se mai poate face si prin plimbarea vierului pe langa boxele scoafelor, cele in calduri apropiindu-se de peretele boxei unde se afla vierul. Acest sistem se aplica de regula pentru depistarea scoafelor care nu au ramas gestante in urma montei anterioare, deci care se afla in grupa scoafelor gestante.

In unitatile de mare capacitate de tip industrial, exista o echipa de depistare formata din 2-3 oameni specializati in aceasta actiune. De obicei in aceste unitati depistarea scoafelor in calduri cu ajutorul vierului incercator este completata cu "reflexul de imobilitate" pentru ingrijitori, prin apasarea scoafelor in regiunea lombara.

Scoafele depistate in calduri se scot din lotul scoafelor in asteptare si se introduce in boxa destinata "scoafelor in monta", urmand a fi date la monta dupa cca. 12 ore, sau imediat in cazul in care manifesta reflexul de imobilitate la apasarea in regiunea lombara.

Monta se efectueaza in boxe special amenajate in acest scop, prevazute cu asternut in scopul evitarii alunecarii animalelor in timpul actului sexual. In unitatile cu efective mici, monta se poate efectua si in padoc sau in boxa vierului, daca acesta este cazat in boxa individuala.

In fiecare boxa de monta se introduce o singura scoafa in calduri, precum si vierul repartizat pentru efectuarea montei, potrivit listei de potrivire a perechilor. La potrivirea perechilor se tine seama de prevenirea imperecherilor inrudite (exceptand cazurile in care se lucreaza pentru

formarea liniilor consangvine sau zootehnice), de performantele celor doi parteneri (vierii de obicei fiind superiori scroafelor) si de varsta si greutatea acestora, pentru ca actul sexual sa se poata desfasura in bune conditii.

Actul sexual, in intregime poate dura 10-15 minue si cuprinde reflexele de apropiere, erectie, imbratisare, intromisiune si ejaculare.

In perioada de apropiere au loc manifestari erotice "jocuri" intre parteneri, a caror rezultat este excitatia si instalarea erectiei. In general, imbratisarea se face din spate, dar vierii mai greoi o efectueaza si lateral. Dupa imbratisare are loc intromisiunea si ejacularea, insamantarea la scroafa fiind de tip uterin.

Monta este supravegheata de ingrijitor pentru a vedea daca se desfasoara normal. In momentul saltului, ingrijitorul trage coada scroafei de o parte pentru a facilita intromisiunea si dirijeaza penisul, daca este cazul.

Actul ejacularii dureaza 4-8 minute datorita faptului ca vierul ejaculeaza un volum mare de sperma, in medie de 250 ml (cu variatii intre 125-500 ml), dar cu o densitate scazuta, de cca. 100 milioane spermatozoizi/ml. Datorita duratei lungi a actului sexual si in special al actului ejacularii, in anumite situatii scroafele si mai ales scrofitele (care in fermele de selectie se monteaza cu vieri testati) nu suporta greutatea vierului pe toata durata actului de ejaculare. In aceste situatii se recomanda utilizarea standului de monta pentru ca vierul sa se poata sprijini cu membrele anterioare pe partile laterale ale standului.

Actul ejacularii cuprinde 3 faze:

- faza prespermatice, in care lichidul este lipsit de spermatozoizi, fiind format din secretiile glandelor anexe;
- faza spermatica sau principala, in care se elimina fractiunea bogata in spermatozoizi din epidim, precum si secretii ale veziculelor seminale, prostate si ale glandei bulbo-uretrale;
- faza postspermatice, saraca in spermatozoizi, dar bogata in secretii ale veziculelor seminale, precum si in secretii ale glandelor bulbo-uretrale care sunt mai dense si lipicioase avand rolul de a infunda lumenul cervixului, oprind refularea spermei spre vagin.

Dupa terminarea actului montei, se citesc numerele matricole de la cei doi parteneri, notandu-le in registrul de monta. De asemenea, se noteaza data montei. Apoi vierul este scos din boxa de monta, iar daca numarul de boxe de monta este suficient, scroafa poate ramane in boxa pana la monta a doua. In caz contrar, se scoate si scroafa si se introduce in grupa "scroafelor in monta". Daca monta s-a efectuat in boxa vierului, acesta va ramane in boxa, iar scroafa se va scoate.

Dupa cca. 12 ore monta se repeta, cu acelasi vier sau cu altul, in functie de tehnologia de crestere si exploatare.

Dupa efectuarea montei a doua (eventual a treia) si dupa inregistrarea vierului si a scoafei, precum si a datei calendaristice in registrul de monta, scoafa este trecuta in boxa scoafelor montate (considerate gestante).

Acestea sunt supravegheate mai atent in perioada de 18-25 zile dupa monta, pentru a observa daca nu repeta caldurile, in cazul in care nu au ramas gestante.

O atentie deosebita se va acorda conducerii la zi si cu exactitate a evidentei montelor. Aceste evidente sunt absolute necesare pentru:

- exploatarea rationala a vierilor;
- urmarirea aparitiei caldurilor la scoafele care nu au ramas gestante;
- descoperirea scoafelor sterile, care dupa 2-3 monte (2-3 cicluri de calduri) nu au ramas gestante;
- introducerea la timp a scoafelor in maternitate;
- aprecierea performantelor scoafelor si vierilor precum si a descendentilor acestora;
- evitarea imperecherilor inrudite si in special ale incestului, deoarece un vier dupa un an de activitate intr-o ferma fara evidente privitoare la monta, poate ajunge sa isi monteze fiicele proprii.

Scroafele de reproducie se folosesc la imperecheri conform listei de potrivire a perechilor si potrivit planului de monta si fatari a unitatii respective, adica in flux continuu sau sezonier. In unitatile de mare capacitate, cu flux ritmic si continuu, monte si fataturile au loc tot timpul anului, planificandu-se zilnic numarul de scoafe ce trebuie montate. Efectuarea montelor cu capacitate mai mica, dar care au conditii corespunzatoare de microclimate pentru cresterea purceilor pe tot parcursul anului. In unitatile in care nu se pot asigura aceste conditii este indicat sa se practice monte grupate, evitandu-se fatarile de iarna (noiembrie – februarie) cat si cele de vara (iulie – august) cand, datorita conditiilor climatice, purceii se dezvoltă mai incet, iar procentul de pierderi prin mortalitati este mai mare.

In urmatoarele articole veti putea afla alte informatii cu privire la: tehnologia de crestere si exploatare a reproducatorilor suini, tehnologia cresterii tineretului suin, tehnologia ingrasarii suinelor, precum si, tehnologia de crestere si exploatare a suinelor in complexe industriale.

Portal de agricultura cu informatii din agronomie si zootehnie

<http://agricultura-romania.ro>